

Η εορτή των Αγίων Προπατόρων στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την Κυριακή, 29 Δεκεμβρίου 2024, εορτάσθηκε στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων με το παλαιό εορτολόγιο η εορτή των Προπατόρων, ήτοι των προ του Νόμου και εν Νόμω κατά σάρκα Προπατόρων του Χριστού και ευαρεστησάντων τον Θεό, από του Αβραάμ, του ευλογηθέντος υπό του Θεού και από του σπέρματος του οποίου προήλθε η Θεοτόκος, από την οποία εκ Πνεύματος Αγίου συνελήφθη και ετέχθη ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός.

Η εορτή αυτή εορτάσθηκε στον περικαλλή και ευμεγέθη Ναό της κώμης Χωρίου των Ποιμένων / Μπετσαχούρ με θεία Λειτουργία, στην οποία προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων των Σεβασμιωτάτων

Αρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου και Μαδάβων κ. Αριστοβούλου, Αγιοταφитών Ιερομονάχων, εκ των οποίων πρώτος ο Γέρων Καμαράσης Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, του Ηγουμένου των Ποιμένων Αρχιμανδρίτου π. Ιγνατίου, των Ιερέων του Ναού π. Χάννα Ρασμάουη, π. Ήσσα Μούσλεχ και π. Σάββα Χερ και των Ιεροδιακόνων π. Συμεών και π. Ευλογίου,

Έψαλλε η χορωδία της ενορίας, ενώ τιμητική ήταν η παρουσία του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας, του Υπουργού της.

Στο Κοινωνικό της Θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος μίλησεν ως εξής:

“Προϊδοῦσα δέ ἡ γραφή ὅτι ἐκ πίστεως δικαιοῖ τὰ ἔθνη ὁ Θεός, προευηγγελίσατο τῷ Ἀβραάμ ὅτι ἐνευλογηθήσονται ἐν σοί πάντα τὰ ἔθνη”.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἀγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ τῆς ἱστορικῆς ὑμῶν “χώρας τῶν ἀγραυλούντων Ποιμένων” (Πρβλ. Λουκ. 2,8), ἵνα ἐορτίως τελέσωμεν τὰ μνημόσυνα τῶν Ἁγίων Προπατόρων Ἀδάμ, Ἐνῶχ, Νῶε, Μελχισεδέκ, Ἀβραάμ καί Ἰακώβ· μετὰ Νόμον Μωϋσῆν καί Ἀαρών, Ἰησοῦν, Σαμουὴλ καί Δαυΐδ· μεθ’ ὧν τόν Ἡσαΐαν, Ἰερεμίαν, Ἰεζεκιήλ καί Δανιήλ καί τούς δώδεκα ἅμα Ἡλίου, Ἐλισσαῖον καί τούς ἅπαντας· Ζαχαρίαν καί τόν Βαπτιστήν, καί τούς κηρύξαντας Χριστόν, τήν Ζωήν καί Ἀνάστασιν τοῦ γένους ἡμῶν”.

Ὁ ἐκ τοῦ μηδενός ὑποστήσας τὰ σύμπαντα Θεός, ἔμελλε σαρκοφόρος προελθεῖν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς πρό αἰώνων καί ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προωρισμένης τε καί ἐκλελεγμένης Παρθένου Μαρίας, περί τῆς ὁποίας ὁ μεγαλοφωνώτατος Ἡσαΐας προεφήτευσεν λέγων: “Ἴδού ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ”, (Ἡσ. 7,14).

Τόν υἱόν τοῦτον τῆς Παρθένου Μαρίας, τοὔτέστιν τόν Ἐμμανουήλ, τό ὅποιον προκατήγγειλαν ὁ Μωϋσῆς καί οἱ Προφῆται ἀνεγνώρισαν καί οἱ μαθηταί καί

Ἀπόστολοι γενόμενοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ λέγοντος: “εὕρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὕρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ”, (Ἰωάν. 1,46).

Τούτους τούς πρό τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ ἐν τῷ Μωσαϊκῷ Νόμῳ Προπάτορας τιμᾶ, κατὰ σάρκα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία· ἐξαιρέτως δέ τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ, εἰς τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐδόθη ἡ ἐπαγγελία (ὕπόσχεσις), εἰπόντος τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν: “ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς”, (Γεν. 22,18 καὶ Γεν. 12,3). Οὗτος ὁ Ἀβραάμ, ἐθνικός ὢν, τοῦτέστιν εἰδωλολάτρης, ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ: “Πνεῦμα ὁ Θεός καὶ τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν”, (Ἰωάν. 4,24), λέγει Κύριος.

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀβραάμ ἐγεννήθη ὁ Ἰακώβ καὶ ἐκ τούτου ὁ Ἰούδας, ἐκ τοῦ οὐοοῦ προῆλθεν ὁ Χριστός καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ Ἀβραάμ ἀπόγονοι, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· εἰ δέ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καὶ κατ’ ἐπαγγελίαν κληρονόμοι”, (Γαλ. 3, 28-29).

Ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον ὁ Ζιγαβηνός λέγει: “διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ ἐστε, οὗ σπέρμα προαποδέδεικται ὁ Χριστός”. Τοῦτο διατυπώνει καὶ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: “Ἐν πίστει τούς Προπάτορας ἐδικαίωσας, τὴν ἐξ Ἑθνῶν δι’ αὐτῶν προμνηστευσάμενος Ἐκκλησίαν. Καυχῶνται ἐν δόξῃ οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἐκ σπέρματος αὐτῶν, ὑπάρχει καρπός εὐκλεῆς, ἡ ἀσπόρως τεκοῦσά σε. Ταῖς αὐτῶν

ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν”.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐναργέστατα καταδείκνυται ὅτι ὁ πραγματικός κατὰ σάρκα ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ υἱός τοῦ Ἀβραάμ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, (Πρβλ. Ματθ. 1,1)· ὁ ὁποῖος ὁμῶς (Χριστός) εἶναι “μείζων τοῦ Ἀβραάμ” (Ἰωάν. 8,53) κατὰ τόν Εὐαγγελιστήν Ἰωάννην. Καί κατ’ ἀκολουθίαν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ εἶναι πάντες οἱ ἀνήκοντες εἰς τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, τῆς ὁποίας Αὐτός ἐστίν ἡ κεφαλὴ τοῦ Σώματος αὐτῆς (τῆς Ἐκκλησίας), (Πρβλ. Κολοσ. 1,18).

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία κηρύττει καί καταγγέλλει τό μέγα καί ἄρρητον μυστήριον τῆς συγκαταβάσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό μέγα τοῦτο καί θεῖον μυστήριον τῆς εὐσεβείας, κατὰ τό ὁποῖον Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ ἀνελήφθη ἐν δόξῃ”, (Α΄ Τιμ. 3,16) εὐαγγελίζεται καί ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: “Ὁ Πλήρης κενοῦται, σαρκί δι’ ἡμᾶς, καί ἀρχήν ὁ προάναρχος δέχεται, πτωχεύει δέ ὁ πλούσιος, καί Λόγος ὢν Θεοῦ, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, προσκλίνεται ὡς βρέφος, τήν ἀνάπλασιν πάντων, τῶν ἀπ’ αἰῶνος ἐργαζόμενος”.

Ἐνταῦθα τίθεται τό ἐρώτημα: τί σημαίνει “τήν ἀνάπλασιν πάντων τῶν ἀπ’ αἰῶνος ἐργαζόμενος ὡς βρέφος ὁ ἐν φάτνῃ προσκλινόμενος Θεός”; Ὁ Κύριος εἰργάσατο ἔργον σωτηρίας ἐν Χριστῷ, “ἵν’ ὅλῳ ἀνθρώπῳ τῷ αὐτῷ καί Θεῷ ὅλος ἄνθρωπος ἀναπλασθῇ πεσών ὑπό τήν ἁμαρτίαν”, λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ὁ δέ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐρμηνεύων τόν λόγον τοῦ Χριστοῦ “ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς”, (Ἰωάν. 6,35) λέγει: “οὐκ ἄρτος σωματικός μόνα τά ἐκ λιμοῦ περικόπτων πάθη καί καταφθορᾶς τῆς ἐντεῦθεν ἀπαλλάττων τήν σάρκα, ἀλλ’ ὅλον ἐξ ὅλου τό

ζῶον εἰς ζωὴν ἀναπλάττων τὴν αἰώνιον, καὶ θάνατον κρείττονα τὸν εἰς τό εἶναι αἰεὶ πεποιημένον ἄνθρωπον ἀποδεικνύς”. [Καὶ ἀπλούστερον: “ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, οὐχὶ ὁ σωματικός ἄρτος, ὁ ὁποῖος θέτει τέλος εἰς τό πάθος τῆς πείνης καὶ ἀπαλλάσσει τὴν σάρκα ἐκ τοῦ ἀφανισμοῦ αὐτῆς. Ἀλλὰ μᾶλλον ἐγὼ ἀναπλάσσω ὅλην τὴν ζῶσαν ὑπαρξιν εἰς αἰώνιον ζωὴν καὶ καθιστῶ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐδημιουργήθη διὰ νὰ εἶναι παντοτινὸς καὶ αἰώνιος, ἀνώτερον, ἰσχυρότερον τοῦ θανάτου].

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἀφορᾷ ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, “εἰς τό εἶναι αἰεὶ πεποιημένον τὸν ἄνθρωπον”, δηλαδή εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς λέγει καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: “Ἀνεκδιήγητος μὲν οὖν ἡ τοῦ Χριστοῦ γενεά κατὰ τὴν θεότητα· γενεαλογεῖται δέ κατὰ τό ἀνθρώπινον, ἀπόγονος ὢν ἀνθρώπων ὁ καὶ υἱὸς ἀνθρώπου γενέσθαι καταξιώσας διὰ τό σῶσαι τὸν ἄνθρωπον”. Κατὰ δέ τὸν Ζιγαβηνόν, ὁ Θεὸς Λόγος γενόμενος ἄνθρωπος, δέν ἀπέφυγε τὰ “ἡμέτερα ὀνειδίη”, δηλαδή δέν περιεφρόνησε τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, τὰς θεωρουμένας μὴ ἁμαρτωλάς. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Θεὸς προσέλαβε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς, πλήν τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν ἐθεράπευσε. “Ὡς ἰατρός γάρ καὶ οὐχ ὡς κριτὴς παραγέγονεν (ἦλθεν) ὁ Χριστός”, λέγει πάλιν ὁ Ζιγαβηνός.

Τόν Χριστόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, Τόν ὁποῖον ἐνεδύθημεν κατά τό βάπτισμα ἡμῶν καλούμεθα νά ὑποδεχθῶμεν ἐν τῷ Σπηλαίῳ καί τῇ Φάτνῃ τῶν καρδιῶν ἡμῶν πνευματικῶς, τούτέστιν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί οὐχί κοσμικῶς, δηλαδή ὑλιστικῶς, ἀκούοντες εἰς τήν προτροπήν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: “Ἀδελφοί... τάς ψυχάς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διά Πνεύματος εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαράς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς, ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σποράς φθαρτῆς, ἀλλά ἀφθάρτου, διά λόγου ζῶντος Θεοῦ καί μένοντος εἰς τόν αἰῶνα·”, (Α΄ Πέτρ. 1, 22-23).

Ἔτη πολλά, εἰρηνικά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα!”

Ἄμα τη ἀπολύσει παρετέθη προς τιμήν του Μακαριωτάτου και της Συνοδείας του και προς ευφροσύνη πολλών δεξίωση ἀπό την Κοινότητα και ἀκολουθως τράπεζα. Με ἀφορμή αὐτή την εορταστική περίσταση ο Μακαριώτατος μίλησε ως εξής:

«Θεός ὢν εἰρήνης, Πατήρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τόν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνωσίας, πρός φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε Φιλάνθρωπε».

Ἐντιμότατε Πρόεδρε καί τίμια μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου,

Ἐξοχώτατε Ὑπουργέ Τουρισμοῦ,

Ἐντιμότατε κ. Δήμαρχε,

Ἅγιοι Πατέρες καί ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ ἀξιῶσαντι πάντας ἡμᾶς, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν μνήμην τῶν Ἁγίων Προπατόρων ἐν μέσῳ κρίσεως πολέμου, ἐκτοπισμοῦ ἀνθρώπων ἐκ τῶν ἐστιῶν αὐτῶν καί ἀπεριγράπτων δοκιμασιῶν.

Ἡ σημερινή ἐορτή ἐν τῷ Χωρίῳ τῶν ἀγραυλούντων Ποιμένων, τῷ γειτνιάζοντι τῷ τόπῳ τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐν Βηθλεέμ, ἀποτελεῖ τόν προάγγελον τῆς Μητροπόλεως τῶν ἐορτῶν, τῆς ἐλεύσεως δηλονότι τοῦ Ἀγγέλου τῆς Μεγάλης τοῦ Θεοῦ Βουλῆς, τοῦ παρεχομένου τήν εἰρήνην εἰς τόν κόσμον.

Ἡ εἰρήνη δέ αὕτη, ἡ ὁποία εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀφορᾷ κυρίως τὴν συμφιλίωσιν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “εἰ γάρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ”, (Ρωμ. 5,10).

Καί τοῦτο διότι διὰ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Παρθένου Μαρίας εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον ἡ δικαίωσις καί ἡ εἰρήνη.

Οἱ ἄρχοντες τούτέστιν οἱ Κυβερνήται “τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος πονηροῦ” (Γαλ. 1,4) δέν ἡδυνήθησαν ἀλλὰ οὔτε καί δύνανται νά ἐπιτύχουν τὴν εἰρήνευσιν μεταξύ τῶν διαφιλονικούντων λαῶν καί ἐθνῶν, διό καί ὁ Προφήτης Δαυΐδ λέγει: “Μὴ πεποίθατε ἐπ’ ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοῦς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία”, (Ψαλμ. 145,3).

Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία εὐαγγελίζεται λόγῳ τε καί ἔργῳ τὴν εἰρήνην ἐν τῷ κόσμῳ ἐν παντί καί πάντοτε: “Οὐ γάρ ἐστὶν ἀκαταστασίας ὁ Θεός ἀλλὰ εἰρήνης”, (Α΄ Κορ. 14,33), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. “Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν. Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδέ δειλιάτω”, (Ἰωάν. 14,27) , λέγει ὁ Χριστός.

Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί , δέν πρέπει νά ταρασσεται ἡ καρδιά ἡμῶν οὔτε νά δειλιᾷ, διότι ἔχομεν τόπον προσφυγῆς καί χῶρον προστασίας, “τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος” (Πράξ. 20,28). Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ἡ ἐν τῇ ἀγία Γῇ, τῇ Γῇ τῆς Παλαιστίνης, ἀδιάκοπος διά μέσου τῶν αἰώνων Χριστιανική παρουσία, ἡ ἱστορική ἀπτή καί ὁρατή ζῶσα καί ἐνεργός μαρτυρία τοῦ Ρωμαιορθοδόξου (Rum Orthodox) Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί πάσης Παλαιστίνης. Τό παλαίφατον ἡμῶν Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τό τεθεμελιωμένον ἐπὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τήν ἐγγύησιν τῆς Χριστιανικῆς παρουσίας καί μαρτυρίας οὐχί μόνον ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ, ἀλλά καί ἐν ὅλῃ τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ, κατὰ τόν λόγον τοῦ Κυρίου: “Καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς”, τοὔτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, (Ματθ. 16,18).

Ἔτη πολλά, εἰρηνικά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα”.

Τέλος, ὁ Μακαριώτατος επισκέφθηκε καί επιτήρησε τόν ανεγειρόμενο ὑπὸ τῆς Κοινότητος Νέο Ναό τοῦ Κοιμητηρίου στήν Γῇ τοῦ Πατριαρχείου τοῦ κτήματος τοῦ Πύργου τοῦ Αγίου Σάββα. Ακολουθῶς εὐλόγησε τὸ νέο κατάστημα προσκυνηματικῶν εἰδῶν τοῦ Ρωμαιορθοδόξου καί φίλα προσκειμένου τῷ Πατριαρχεῖῳ κ. Αθανασίου Αμποῦ Αέτα.

